

DANSKERE UDEN GRÆNSER

Af Asger Aamund, den 14. august 2015

I Schweiz har man en nyttig hjælpeorganisation, der hedder 'Læger uden Grænser'. I Danmark har vi en unyttig bevægelse, som vi kunne kalde 'Danskere uden Grænser'. Forrest i denne bevægelse står mediefolk og politikere med betydelig indflydelse på prioritering og redigering af nyhedsstrømmen til den danske befolkning. Denne indvandrer-radikale loge går ind for, at Danmark har moralsk og økonomisk pligt til at modtage, forsørge og inkludere samtlige personer, der krydser grænsen til Danmark på vandring væk fra krig, nød eller almen utilfredshed med forholdene i hjemlandet. Som markant repræsentant for Danskere uden Grænser har stakkels Stine Bosse i nogen tid lidt af sure opstød, der har givet hende 'en led smag i munden', som hun selv siger. Disse sure opstød er ikke af personlig art, men den lede smag opleves på vegne af hele det danske erhvervsliv, som med Stine Bosses åbne brev til Inger Støjberg nu pludselig har fået en etisk ambassadør, der taler for os alle. Bag hende nynner en juhu-gruppe med på klagesangen anført af Grundfos, der siden Muhammedkrisen ikke har forsømt nogen lejlighed til at udpumpe Danmark for retten til ytringsfrihed og national identitet.

Bosses lede smag i munden stammer fra regeringens planer om en international annoncekampagne, der skal reducere antallet af asylansøgere i Danmark. Det er da også en håbløs idé at skræmme folkevandrerne væk fra det danske smørhul. Menneskesmuglerne behøver ikke engang at lyve for at lokke immigranterne til Danmark. De kan nøjes med at fortælle sandheden til de vandrende masser: I Danmark bliver næsten alle migranter anerkendt som asylanter. Sagsbehandlingen er hurtig, næsten alle får opholdstilladelse og kontanthjælp og måske endda førtids- eller invalidepension. Man har ret til familiesammenføring og statsbetalt uddannelse, ligesom man rykker forrest i boligkøen. Hvad kan man som rejsebureau forlange mere? 60 millioner migranter venter da også i kulissen for at få en enkeltbillet til EU til en pris af 7000 Euro.

I sit åbne brev angriber Stine Bosse regeringen på to fronter: For det første, fordi der ikke er behov for en særlig national indsats, der skal lukke for tilstrømningen til Danmark. Tværtimod skal vi stole på EU og tage godt imod alle, der kommer hertil, da Danmark får hårdt brug for arbejdskraft. For det andet fordi regeringens annoncekampagne vil skade Danmarks smukke internationale omdømme, der er grundlagt på vores indsats under 2.verdenskrig.

Stine Bosse tager imidlertid fundamentalt fejl i begge sine kritikpunkter. Danmark har under ingen omstændigheder brug for en syndflod af daglejere fra Nigeria og gedehyrder fra Somalia. Den kommende stærke efterspørgsel efter kompetent arbejdskraft retter sig mod ingeniører, maskinoperatører, IT-og biotech fagpersonale både på det akademiske og det håndværksmæssige område. Der bliver brug for dygtige økonomer, designere og produktudviklere samt logistik-og marketing eksperter. Det koster allerede de danske skatteydere 17 milliarder kroner om året i understøttelse til de titusindvis af herboende indvandrere, der ikke vil eller kan finde varig beskæftigelse. Vi har i mere end 20 år måttet statsfinansiere 800 000 danskere i den arbejdsdygtige alder, der står uden for arbejdsmarkedet, men som er berettiget til offentlig forsørgelse. Hvorfor arbejder der så mere end 90 000 personer fra Østeuropa i dansk erhvervsliv? Det gør der fordi, de leverer lige nøjagtigt det, virksomhederne efterspørger: Kompetencer, flid og engagement. Danmarks store udfordring i de kommende år er at få efteruddannet og omskolet den størst mulige del af de 800 000 på overførselsindkomst og få dem anbragt i varig beskæftigelse. Der er absolut ikke plads i dansk økonomi til en lavine af nye immigranter med udsigt til livslang overførselsindkomst.

Danmarks fine internationale omdømme vil lide stor skade ved regeringens flygtningefjendtlige annonsekampagne, mener Stie Bosse, der henviser til, at Danmarks indsats under 2. verdenskrig – og ikke mindst redningen af de danske jøder – har givet os et flot image, som regeringen nu er i gang med at ødelægge. Her rabler det fuldstændigt for den historieløse Bosse. Danmark var Nazi-Tysklands næststørste handelspartner (efter Italien) under hele krigen og bevarede fulde diplomatiske forbindelser til Tyskland frem til 5. maj 1945. Regeringen godkendte udstationering af en division danske elite SS-tropper til Østfronten og sendte 100 000 danske lønmodtagere til Tyskland som gæstearbejdere i rustningsindustrien. Har Stie Bosse aldrig undret sig over, at ikke en eneste jøde slap levende ud af de tyske, baltiske, polske, hollandske, belgiske og franske havne, men tusindvis af jøder blev fragtet til Sverige fra danske havne? Min levantisk udseende far blev på en restaurant i efteråret 1943 advaret af en tysk officer: ” De må hellere se at kommer over. Flugtvejene over Øresund er endnu åbne, men vil ikke blive ved med at være det”. Tyskerne ønskede ikke at slagte den ko, der gav så meget mælk til værnemagten. Vores tætte kommercielle partnerskab med Nazi-Tyskland blev jødernes redning. Den udenlandske anerkendelse skyldes udelukkende en lille skare danske frihedskæmpere og vore søfolks uforfærdede indsats i allieret tjeneste. Det officielle Danmark skammer sig derimod så meget, at besættelsestidens centrale arkiver stadig er utilgængelige for offentligheden.

Stie Bosses åbne brev til Inger Støjberg rummer en del hul moraliseren og perfide fornærmelser, men ingen konkrete forslag til, hvordan vi kan begrænse folkevandringen og samtidig beskytte de nødstedte migranter. Det er vigtigt, at EU og FN indgår en aftale om oprettelse og drift af en række migrant- lejre i Nord- og Vestafrika finansieret og drevet af de enkelte EU lande. Værtslande kan forvente høje lejeindtægter og tusindvis af nye arbejdspladser. Gambia har således accepteret at modtage alle Rohingya-flygtninge fra Myanmar. Ikea har netop udviklet en moderne flygtningehytte komplet med solfangere og varmeafvisende ydervægge. Løsningerne er der. Det eneste vi mangler, er mod og handlekraft hos Europas politiske ledere. Men det er nok for meget at forlange.